

# Вогник (скорочено)

Андрій Малишко

В вечірню годину, де в зорях долина.  
Де вогником світиться дім,  
Шумить під вікном молода тополина.  
Неначе у серці моїм.  
Там юність ходила у росах до хати  
І жевріла цвітом вона,  
Там батько не спить і задумалась мати,  
Ота, що у світі одна.  
Синів виростили, не зводили з ока.  
Любили в житті над усе,  
Шумить під вікном тополина висока,  
Мов звісточку дальню несе.  
А вогник їм сяє, мов спогад про сина,  
Не все ж повертає назад.  
І журиться вікнами наша хатина,  
І шепче задумливий сад.  
Та де б не ходив я в далекій дорозі,  
В чужім чи у ріднім краю,  
Я згадую вогник у тихій тривозі  
І рідну хатину свою.  
Бо дивляться в далеч засмучені очі,  
Хоч тінь там моя промайне,  
Бо світиться вогник у темнії ночі.  
Мов кличе додому мене!

## Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вогник у рідній оселі... Там батько й мати в тривозі очікують сина чи доньку. Спочатку зі школи, з прогулянки, з першого побачення, потім — з далекої дороги. Всім, хто бачить той вогник, хто прямує до нього, кого він кличе, теплом зігрівається серце — їх там чекають, їх люблять, про них турбуються. Тож не можна забувати дороги до рідного дому, не можна не думати про найближчих людей — батька й матір, слід частіше відвідувати їх, надсилати звісточки, адже завжди вони вдивляються, чи не майне за вікном хоч тінь їхніх уже дорослих сина чи доньки, котрі для них завжди залишатимуться дітьми.